

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1321/2021
02.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владан Туфегчић адвокат из ..., против тужене Општине Инђија, чији је законски заступник Општински правобранилац, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 692/2020 од 25.11.2020. године, у седници већа одржаној 02.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 692/2020 од 25.11.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 692/2020 од 25.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови – Судска јединица Инђија П 318/2019 од 22.06.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци исплати на име новчане накнаде нематеријалне штете укупан износ од 264.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 22.06.2020. године до коначне исплате, и то: на име претрпљеног страха износ од 64.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 56.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова услед умањења животне активности износ од 120.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова услед наружености износ од 24.000,00 динара. Ставом другим изреке, за разлику између укупно досуђеног износа од 264.000,00 динара до траженог износа од 330.000,00 динара, тужбени захтев је одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 108.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, за разлику од досуђеног износа трошкова од 108.800,00 динара до захтеваног износа од 129.000,00 динара, захтев тужилце одбијен је као неоснован.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 692/20 од 25.11.2020. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене и преиначена пресуда Основног суда у

Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 318/2019 од 22.06.2020. године, тако што је у целости одбијен тужбени захтев као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове поступка у износу од 60.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију, у коме је оспорио ревизијске наводе и предложио да се ревизија одбије. Трошкове одговора на ревизију је тражио.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20 – у даљем тексту ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ово стога што правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, а нижестепени судови су о основаности тужбеног захтева одлучили применом релевантног материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима у истим или битно сличним чињеничноправним ситуацијама. Судске одлуке на које се ревидент позива у ревизији не указују на постојање неуједначене судске праксе. Наиме, приложена правноснажна пресуда Основног суда у Новом Саду П 6468/2018 од 22.11.2018. године (потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 664/19 од 07.03.2019. године), заснована је на другачијем чињеничном стању, с обзиром да је у тој парници досуђена накнада нематеријалне штете због пада на неочишћеном и клизавом коловозу, у улици у којој није постојао тротоар за кретање пешака, што није случај у овом поступку, јер је утврђено да у улици ... у ..., у којој се повредила тужила падом на коловозу на коме је било снега и леда, постоји тротоар са обе стране улице. Из пресуде Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица Инђија П 301/17 од 22.03.2018. године, која је делимично преиначена пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 544/2018 од 19.12.2018. године, снижењем досуђене накнаде нематеријалне штете, до повређивања је дошло на коловозу друге улице у Инђији, без утврђења да ли су постојали тротоари за кретање пешака.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.03.2019. године, а вредност побијаног дела правноснажне одлуке износи 264.000,00 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. То значи да је побијана другостепена пресуда донета у поступку у спору мале вредности из члана 468. став 1. Закона о парничном поступку.

С обзиром на то да се ради о спору мале вредности, одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, о дозвољености ревизије услед преиначења првостепене пресуде, не могу се применити у овом случају, па ревизија тужиље није дозвољена на основу одредбе члана 468. и члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Како трошкови које је тужена имала у погледу одговора на ревизију нису били нужни за вођење овог поступка, то је применом члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић